

Γράφει ο **Γιώργος Μουργής**

Εκατόν τριανταένα χρόνια από την αιματοβαμμένη Πρωτομαγιά στο Σικάγο, ολόκληρος ο πλανήτης εξακολουθεί να καταβαραινώνεται από την μαζική εξαθλίωση της ανθρωπότητας ως απότοκο του παγκοσμιοποιημένου οικονομικού ιμπεριαλιστικού καπιταλισμού.

Οκτώ ολόκληρα χρόνια θεατές στο έργο «*Ο δρόμος των μνημονίων*», έχοντας δει και ξαναδεί, τις παραλλαγμένες του σκηνές, βαρεθήκαμε να το ξαναβλέπουμε. ΔΝΤ και ευρωπαϊκοί εταίροι κλήθηκαν να μας «*σώσουν*», καθιστώντας την ταινία ακατάλληλη για ενήλικες και ανηλίκους...

Κοινωνία ώρα μηδέν

Η διαπραγμάτευση θα τελειώσει με σκληρά μέτρα, αποτέλεσμα εφαρμογής και τροποποίησης του τρίτου μνημονίου εν όψει της αξιολόγησης, που συνοδεύεται από νέα μνημονιακή «ουρά» πακέτου μέτρων, όπως κι αν την ονομάσουν.

Αδιαμφισβήτητο είναι ότι το «*νεοφιλελεύθερο μνημονιακό μάρμαρο*» καλείται να το πληρώσει πάλι ο λαός...

Έχουν, αλήθεια, καμιά σημασία τα νούμερα του πλεονάσματος που διαφημίζονται σαν νίκη, για την κοινωνία πέρα από την πλεονάζουσα βαρβαρότητα που υποκρύπτουν;

Αντικατοπτρίζουν, πέρα από τη «*στατιστική νίκη των αριθμών*», τον **αληθινό, καθημερινό αγώνα** που διεξάγει αυτός ο λαός για την επιβίωσή του;

Η Ελλάδα τσακίζεται πιασμένη στο δόκανο της φτώχειας, και το πολιτικό προσωπικό επιμένει να υπηρετεί την καταστροφική λύση της **άγριας και οριζόντιας λιτότητας** όλων των ήδη φτωχοποιημένων τάξεων, την εκποίηση της δημόσιας περιουσίας, την κατ' εξακολούθηση οικονομική αφαιμάξη των μεσαίων ή μισθοσυντήρητων στρωμάτων στο όνομα της **ανάπτυξης**.

Ένα οικονομικό συνονθύλευμα μέτρων που αγνοούν την αληθινή οικονομία.

Ένα πακέτο μέτρων που αγνοεί επιδεικτικά το κοινωνικό κράτος, τις στρατιές ανέργων, το νέο επιστημονικό δυναμικό της χώρας, τον πρωτογενή παραγωγικό τομέα, τα λαϊκά στρώματα.

Η κυβέρνηση βρίσκεται άλλη μια φορά στο καναβάτσο επιζητώντας πολιτικά δεκανίκια στήριξης στους Ευρωπαίους δανειστές ως η φυσική συνέχεια του κράτους και της κυρίαρχης υποτελικής ιδεολογίας, αλλά αυτό πια δεν ενδιαφέρει την κοινωνία, που έχει επιδείξει υπομονή και ανοχή υποζυγίου.

Η υπομονή αυτή εξαντλείται και οι λεηλατημένες κοινωνικές, εργατικές τάξεις βρίσκονται στο κρίσιμο σημείο λίγο πριν η αγανάκτησή τους αγγίξει το όριο της έκρηξης.

Η χώρα βρίσκεται αιχμάλωτη, σε διαρκή επιτροπεία, χωρίς να διαφαίνεται κανένα μονοπάτι εξόδου από την κρίση, την ίδια ώρα που η δημόσια περιουσία ξεπουλιέται ή παραχωρείται με φωτογραφικές

τροπολογίες και ψευδοδιαγωνισμούς.

Το νεοφιλελεύθερο μοντέλο που ακολουθείται τα τελευταία οχτώ χρόνια ακολουθεί βάνουσες πολιτικές και οικονομικές επιλογές, οδηγώντας ολοένα και περισσότερο τον λαό της χώρας σε ανθρωπιστικό αδιέξοδο.

Το ουσιώδες είναι η οικονομική καταστροφή όλων των κοινωνικών, λαϊκών τάξεων- πλην των μεγαλοκαρχαριών. Αυτό αποτελεί τη βάση της πολιτικής περιθωριοποίησης όσων συνθλίβονται αποκλεισμένοι, χάνοντας την αξιοπρέπειά τους στις μυλόπετρες των μνημονίων. Αυτοί που θα αποτελέσουν δηλαδή τους αυριανούς πυροκροτητές στα θεμέλια ολόκληρου του κοινωνικού ιστού.

Όσο τα μνημόνια και οι ορέξεις των δανειστών καταπατούν κάθε ανθρώπινη αξία και δικαίωμα τόσο θα γεμίζει η δεξαμενή του φασισμού. Ο φασισμός, με πρόσχημα τον δήθεν αγώνα του κατά του «**βολεμένου πολιτικού συστήματος**», στην πραγματικότητα επιδιώκει τον καθολικό εκβαρβαρισμό της κοινωνίας.

Αυτή η βαρβαρότητα είναι εύκολο να καταπολεμηθεί σε μια κοινωνία που λειτουργεί ομαλά. Όταν, όμως, οι υποτίθεται «δημοκρατικοί θεσμοί» εξωθούν τα λαϊκά και μεσαία στρώματα στην **απόλυτη ανέχεια, εξαθλίωση, πείνα και αναξιοπρέπεια**, καθίσταται **δυσδιάκριτη η διαφορά** μεταξύ της **φασιστικής κτηνωδίας** και της «**δημοκρατικής**»... εκδοχής της.

Τα μεταλλαγμένα της Αριστεράς

Καλό για την αποκατάσταση της σχέσης με την ιστορικά πολιτική αλήθεια θα ήταν η ηγετική ομάδα κυβέρνησης και ΣΥΡΙΖΑ, να αποτινάξουν **την αριστερή σφραγίδα** που επιμένουν να αποτυπώνεται σε κάθε μνημονιακή υπογραφή τους. Έτσι θα ολοκληρώσουν **και τυπικά** τον κύκλο μετάλλαξής του σε ένα **προσωποπαγές αρχηγικό σοσιαφιλελεύθερο αστικό κόμμα**.

Να αποδεχθούν τη διάλυση του πιο πρωτότυπου κι ελπιδοφόρου εγχειρήματος της σύγχρονης ευρωπαϊκής Αριστεράς, μετά από δύο και πλέον χρόνια διακυβέρνησης αφού αγνοήθηκε επιδεικτικά το πολιτικό σχέδιο και τα λαϊκά αιτήματα όπως τα εξέφρασε ο ΣΥΡΙΖΑ.

Να απαλλάξουν συνολικά τη ριζοσπαστική Αριστερά από την πολιτική ευθύνη να ταυτιστεί με το δεδομένο αδιέξοδο των νεοφιλελεύθερων μνημονιακών επιλογών ως ένα **μεταλλαγμένο κόμμα αστικού τύπου** με χαρακτηριστικά **σοσιαφιλελεύθερης διαχείρισης μνημονιακών επιταγών** και **πολιτικής ορθότητας**. Και ως τέτοιοι, υπηρετούν πιστά τη «**λογική**» της επίτευξης πλεονασματικών προϋπολογισμών, ακόμα κι αν αυτό σημαίνει τον έως και κυριολεκτικό **θάνατο ενός ολόκληρου λαού!**

Σταράτα: η κυβέρνηση με την ανύπαρκτη πολιτική βούληση για μια άλλου τύπου αριστερή, ριζοσπαστική, οικονομική διαχείριση και λύση, έφερε την κούραση, την απογοήτευση και την **απελπισία** μέσα στην κοινωνία. Ο πολιτικός ευτελισμός ας μην χρεώνεται στο ριζοσπαστικό αριστερό ιδεώδες. Αυτό ακριβώς που εκφράστηκε και ακολούθησε η κοινωνία μας, δίνοντας την εντολή της διακυβέρνησης στον ΣΥΡΙΖΑ.

Η ματαίωση της ελπίδας που έτρεφε η κοινωνία, όσο κι αν η ευκαιρία που του δόθηκε δεν παρουσιάζεται συχνά στη πολιτική ιστορία του τόπου, δεν αποτελεί ήττα δική της αλλά ενός φορέα που δεν αρνήθηκε να αποτελέσει μέρος και συνέχεια του πολιτικού συστήματος, αντί κυβερνητικού «πινακίου» εξουσίας.

Η ανάγκη για μια αυθεντική, ριζοσπαστικά αντικαπιταλιστική αριστερή πολιτική λύση απέναντι στη λαίλαπα της νεοφιλελεύθερης βαρβαρότητας των μνημονίων σήμερα είναι μεγαλύτερη και σπουδαιότερη. Κυματοθραύστης στα χειρότερα της επόμενης μέρας που έρχονται για το λαό μας, μετά τη νέα βάνουση υποταγή σε δανειστές - εταίρους.

Η φετινή εργατική Πρωτομαγιά αποτελεί την αρχή για την **ενότητα μιας συντονισμένης και μαζικής**

αντεπίθεσης ολόκληρου του εργατικού κινήματος, ολοκλήρου του αντικαπιταλιστικού και αντιφασιστικού μετώπου, έξω από το ευρώ και την ΕΕ.

Οι αγώνες ήταν, είναι και θα παραμείνουν πολιτικοί, ενάντια στο κεφάλαιο και την άρχουσα τάξη της ντόπιας και της ξένης ολιγαρχίας του νεοφιλελευθερισμού.

ΥΓ: Ανάμεσα στα άλλα θυμίζει ανέκδοτο ότι ο σημερινός ΣΥΡΙΖΑ τίμησε την εργατική Πρωτομαγιά καθιερώνοντάς την ως **επίσημη «αργία»!**...